

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

18 iulie 2013*

„Recurs — Transmisii de televiziune — Directiva 89/552/CEE — Articolul 3a — Măsuri luate de Regatul Unit privind evenimentele de importanță majoră pentru societatea acestui stat membru — Campionatul Mondial de Fotbal — Decizie prin care măsurile sunt declarate compatibile cu dreptul Uniunii — Motivare — Articolele 43 CE, 49 CE și 86 CE — Drept de proprietate”

În cauza C-205/11 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 27 aprilie 2011,

Fédération internationale de football association (FIFA), reprezentată de A. Barav și de D. Reymond, avocats,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de E. Montaguti și de N. Yerrell, în calitate de agenți, asistate de M. Gray, barrister, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

Regatul Belgiei, reprezentat de C. Pochet și de J.-C. Halleux, în calitate de agenți, asistați de A. Joachimowicz și de J. Stuyck, avocatul,

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de S. Ossowski și de J. Beeko, în calitate de agenți, asistați de T. de la Mare, QC,

interveniente în primă instanță,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a treia, domnii K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský (raportor) și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: doamna A. Impellizzeri, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 septembrie 2012,

* Limba de procedură: engleza.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 decembrie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Fédération internationale de football association (FIFA) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 17 februarie 2011, FIFA/Comisia (T-68/08, Rep., p. II-349, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins cererea sa de anulare în parte a Deciziei 2007/730/CE a Comisiei din 16 octombrie 2007 privind compatibilitatea cu dreptul comunitar a măsurilor luate de Regatul Unit în temeiul articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 295, p. 12, denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

- 2 Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 23, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215), astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 (JO L 202, p. 60, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 232, denumită în continuare „Directiva 89/552”), conținea un articol 3a, introdus prin această din urmă directivă, care prevedea:

„(1) Fiecare stat membru are dreptul de a lua măsuri în conformitate cu legislația comunitară pentru a garanta faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de către statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, astfel încât să priveze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate, la televiziunea liberă. În cazul în care acest lucru se întâmplă, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente trebuie transmise în direct în întregime sau numai parțial sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente trebuie transmise integral sau parțial în înregistrări.

(2) Statele membre trebuie să înștiințeze de îndată Comisia asupra oricăror măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de 3 luni de la primirea înștiințării, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu legislația comunitară și informează celelalte state membre asupra lor. Comisia solicită avizul comitetului constituit în temeiul articolului 23a. Ulterior publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă centralizată a tuturor măsurilor luate de către statele membre.

(3) Prin mijloace adecvate, în limitele cadrului legal propriu, statele membre trebuie să garanteze faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile exclusive achiziționate după publicarea prezentei directive astfel încât să priveze o proporție semnificativă a publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către al doilea stat membru în conformitate cu prevederile alineatelor anterioare prin intermediul unor transmisii parțial sau integral în direct sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective din sfera interesului public, prin înregistrări integrale sau parțiale, după cum s-a determinat de către celălalt stat membru în conformitate cu alineatul (1).”

3 Considerentele (18)-(22) ale Directivei 97/36 erau redactate după cum urmează:

„(18)

Întrucât este esențial ca statele membre să poată lua măsuri prin care să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente naționale sau internaționale de importanță majoră pentru societate, cum ar fi Jocurile Olimpice, Campionatul Mondial de Fotbal și Campionatul European de Fotbal; întrucât în acest scop statele membre își rezervă dreptul de a lua măsuri compatibile cu legislația comunitară pentru a reglementa exercitarea de către emițătorii aflați sub jurisdicția lor a drepturilor de exclusivitate în transmiterea acestor evenimente;

(19) Întrucât este necesar să se încheie acorduri într-un cadru comunitar pentru a evita potențiala nesiguranță legislativă și denaturarea mecanismelor pieței, precum și pentru a reconcilia libera circulație a serviciilor de televiziune cu necesitatea de a preveni posibilitatea eludării măsurilor naționale care protejează interesul general legitim;

(20) Întrucât, în mod special, este oportun ca prezenta directivă să stabilească prevederi privind exercitarea de către emițătorii a drepturilor de difuzare exclusive dobândite anterior pentru evenimente considerate de importanță majoră pentru societate într-un stat membru, altul decât cel care deține jurisdicția asupra emițătorilor respectivi; [...]

(21) Întrucât, în sensul prezentei directive, evenimentele de importanță majoră pentru societate trebuie să îndeplinească anumite criterii, respectiv să fie evenimente de excepție, de interes pentru publicul general din Uniunea Europeană sau dintr-un anumit stat membru sau dintr-o parte componentă considerabilă a unui stat membru și să fie organizate în prealabil de către un organizator al evenimentului care are calitatea juridică de a vinde drepturi referitoare la evenimentul respectiv;

(22) Întrucât, în sensul prezentei directive, termenul de «televiziune liberă» desemnează difuzarea pe un canal, public sau comercial, a acelor programe accesibile publicului care nu necesită plata unei taxe suplimentare care să se adauge la modalitățile de finanțare a difuzării programelor care prevalează în fiecare stat membru (cum ar fi taxa de licență și abonamentul corespunzător pachetului de bază într-o anumită rețea de cablu)”.

Istoricul cauzei

4 Istoricul cauzei este expus după cum urmează la punctele 6-16 din hotărârea atacată:

„6 [FIFA] este o asociație compusă din 208 federații naționale de fotbal și constituie organul executiv mondial al fotbalului. Obiectivele sale sunt, printre altele, promovarea globală a fotbalului și organizarea unor competiții mondiale de fotbal. Vânzarea drepturilor de difuzare prin programe de televiziune a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal (denumită în continuare [«etapa finală a Campionatului Mondial»]), organizată de FIFA, constituie principala sa sursă de venituri.

7 Prin decizia din 25 iunie 1998, ministrul culturii, mass-mediei și sportului din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (denumit în continuare «ministrul») a stabilit, în temeiul părții IV din Legea audiovizualului din anul 1996 (Broadcasting Act 1996), o listă a evenimentelor de importanță majoră pentru societatea acestui stat membru, care include [etapa finală a] Campionatul[ui] Mondial.

8 Adoptarea acestei liste a fost precedată de o consultare a 42 de organe diferite, inițiată de ministru în iulie 1997 și având ca obiect criteriile în raport cu care ar trebui să fie apreciată importanța diverselor evenimente pentru societatea Regatului Unit. Această procedură a avut drept rezultat

adoptarea unei liste de criterii care figurează într-un document al Ministerului Culturii, Mass-mediei și Sportului din noiembrie 1997, pe care ministrul le-ar aplica în vederea întocmirii listei evenimentelor de importanță majoră pentru societatea Regatului Unit. Potrivit acestui document, un eveniment poate fi înscris pe listă în special atunci când se bucură de o popularitate deosebită la nivel național, nu doar în rândul publicului care urmărește în mod obișnuit disciplina sportivă în cauză. Potrivit aceluiași document, poate fi calificat ca atare un eveniment sportiv național sau internațional care este foarte important sau la care participă echipa națională sau atleți din Regatul Unit. Printre evenimentele care îndeplinesc aceste criterii, cele care beneficiază de cote ridicate de audiență sau care sunt în mod tradițional difuzate în direct de televiziunile gratuite ar avea mai multe șanse să fie înscrise pe listă. În plus, în cadrul aprecierii sale, ministrul ar ține cont și de alți factori privind beneficiile pentru sportul respectiv, precum posibilitatea de a oferi o difuzare în direct a unui eveniment, impactul asupra veniturilor în domeniul sportiv în cauză, consecințele pentru piața transmisiunilor și existența unor măsuri pentru a asigura accesul la eveniment prin intermediul unor transmisii la televiziune sau radiofonice înregistrate.

- 9 Ulterior, ministrul a lansat, potrivit articolului 97 din Legea audiovizualului din anul 1996, o procedură de consultare privind anumite evenimente care urmează a fi înscrise pe listă. În cadrul acestei consultări, ministrul a solicitat avizul mai multor organe și operatori implicați, precum și al unor entități care dețineau drepturi de difuzare la televiziune, precum FIFA. În plus, un comitet consultativ instituit de ministru și intitulat «Advisory Group on listed events» (Grupul consultativ privind evenimentele înscrise pe listă) a formulat un aviz privind evenimentele care urmează a fi înscrise pe listă, propunând, în cazul [etapei finale a] Campionatului Mondial, înscrierea finalei, a semifinalelor și a meciurilor care implică echipele naționale ale Regatului Unit.
- 10 În temeiul articolului 98 din Legea audiovizualului din anul 1996, astfel cum a fost modificată prin Regulamentele din anul 2000 privind audiovizualul (Television Broadcasting Regulations 2000), stațiile de emisie se împart în două categorii. Prima categorie include stațiile care oferă un serviciu gratuit care, mai mult, poate fi recepționat de mai mult de 95 % din populația Regatului Unit [denumite în continuare «stații de emisie care exploatează posturi gratuite»]. A doua categorie include stații care nu îndeplinesc aceste condiții [și cuprinde printre altele stațiile de emisie care exploatează posturi cu plată].
- 11 În plus, în temeiul articolului 101 din Legea audiovizualului din anul 1996, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul din anul 2000 privind audiovizualul, un furnizor de programe de televiziune ce face parte din una dintre categorii nu poate transmite în direct întregul eveniment înscris pe listă [sau o parte din acesta] decât dacă un furnizor care aparține unei alte categorii a dobândit dreptul de a transmite în integralitate sau respectiva parte a aceluiași eveniment în direct în aceeași – sau în principal aceeași – regiune. Dacă această condiție nu este îndeplinită, stația de emisie care urmărește să difuzeze integral sau parțial evenimentul în cauză trebuie să obțină autorizația prealabilă a Office of Communications (Oficiul Comunicațiilor).
- 12 Potrivit articolului 3 din Codul privind manifestările sportive și alte evenimente incluse pe listă (Code on Sports and Other Listed [and Designated] Events), în versiunea în vigoare în anul 2000, evenimentele înscrise pe lista evenimentelor de importanță majoră pentru societate se împart în două grupe. «Grupa A» include evenimentele care nu pot fi transmise în direct în mod exclusiv dacă nu sunt îndeplinite anumite criterii. «Grupa B» include evenimente care nu pot fi difuzate în direct în mod exclusiv decât dacă au fost luate măsuri pentru a garanta că vor fi difuzate și ca înregistrare.

- 13 Potrivit articolului 13 din Code on Sports and Other Listed Events, Office of Communications poate elibera o autorizație pentru evenimentele care se încadrează în «grupa A» de pe listă, din care face parte [etapa finală a] Campionatului Mondial, atunci când drepturile de difuzare corespunzătoare au fost oferite în mod public, în condiții echitabile și rezonabile, tuturor stațiilor de emisie, fără ca o stație de emisie dintr-o altă categorie să își exprime interesul de a le cumpăra.
- 14 Prin scrisoarea din 25 septembrie 1998, Regatul Unit a transmis Comisiei Comunităților Europene, în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, lista evenimentelor stabilită de ministru, precum și alte informații privind legislația acestui stat membru adoptată în temeiul articolului 3a alineatul (1) din aceeași directivă. În urma unui schimb de corespondență între Regatul Unit și Comisie și a unei noi notificări a măsurilor, care a avut loc la 5 mai 2000, directorul general al Direcției Generale (DG) Educație a Comisiei a informat Regatul Unit, prin scrisoarea din 28 iulie 2000, că Comisia nu ridică obiecții în privința măsurilor acestui stat membru, care urmau a fi, prin urmare, publicate în curând în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.
- 15 Prin Hotărârea din 15 decembrie 2005, Infront WM/Comisia (T-33/01, Rec., p. II-5897), Tribunalul a anulat decizia cuprinsă în scrisoarea din 28 iulie 2000, pentru motivul că aceasta constituia o decizie în sensul articolului 249 CE, pe care însuși colegiul format din membrii Comisiei ar fi putut să o adopte (Hotărârea Infront WM/Comisia, citată anterior, punctul 178).
- 16 În urma pronunțării [hotărârii menționate], Comisia a adoptat [decizia în litigiu].”

Decizia în litigiu

- 5 Articolul 1 din decizia în litigiu prevede:

„Măsurile luate în temeiul articolului 3a alineatul (1) din [Directiva 89/552], care au fost notificate Comisiei de către Regatul Unit la data de 5 mai 2000, astfel cum au fost acestea publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* C 328 din 18 noiembrie 2000, sunt compatibile cu dreptul comunitar.”

- 6 Conform articolului 3, decizia menționată „se aplică începând cu 18 noiembrie 2000”.
- 7 Considerentele (3)-(6), (18)-(21), precum și (24) și (25) ale deciziei în litigiu sunt redactate după cum urmează:

„(3) În analiza sa, Comisia a luat în considerare datele disponibile referitoare la mediul audiovizual din [Regatul Unit].

(4) Lista evenimentelor de importanță majoră pentru societate incluse în măsurile [Regatului Unit] a fost elaborată într-un mod clar și transparent și s-a lansat o amplă consultare în [Regatul Unit].

(5) Comisia s-a declarat satisfăcută de faptul că evenimentele enumerate în cadrul măsurilor [Regatului Unit] respectă cel puțin două dintre următoarele criterii considerate a fi indicatori fiabili ai importanței evenimentelor pentru societate: (i) au un ecou special în statul membru și nu au semnificație doar pentru cei care urmăresc de obicei sportul sau activitatea în cauză; (ii) au o importanță culturală distinctă, general recunoscută, pentru populația din statul membru, în special cu rol de catalizator al identității culturale; (iii) implicarea echipei naționale în evenimentul în cauză, în contextul unei competiții sau al unui turneu de importanță internațională; și (iv) faptul că evenimentul a fost dintotdeauna difuzat de posturile de televiziune gratuite și a atras cote ridicate de audiență.

(6) Un număr important de evenimente enumerate în cadrul măsurilor [Regatului Unit], inclusiv Jocurile Olimpice de Vară și de Iarnă, precum și finalele Cupei Mondiale și ale Campionatului European, intră în categoria evenimentelor considerate, în mod tradițional, ca fiind de importanță majoră pentru societate, astfel cum se menționează în mod explicit în considerentele Directivei [97/36]. Aceste evenimente au, în ansamblul lor, un ecou special în [Regatul Unit], deoarece sunt de interes pentru publicul larg (indiferent de naționalitatea participanților), nu doar pentru cei care urmăresc, de obicei, evenimentele sportive.

[...]

(18) Evenimentele enumerate mai sus, inclusiv cele care trebuie considerate ca întreg, și nu ca o serie de evenimente individuale, au fost dintotdeauna transmise de posturile de televiziune gratuite și au generat cote ridicate de audiență. În situațiile excepționale în care nu s-a întâmplat astfel (partidele din cadrul Cupei Mondiale la Cricket), lista este limitată (include doar finala, semifinalele și partidele care implică participarea echipelor naționale) și necesită doar o acoperire secundară adecvată, respectând, în orice caz, două dintre criteriile considerate a fi indicatori fiabili ai importanței evenimentelor pentru societate [...].

(19) Măsurile [Regatului Unit] par îndeajuns de proporționale pentru a justifica o derogare de la libertatea fundamentală de a furniza servicii stipulată în Tratatul CE pe baza unei motivații imperative de interes public, aceea de a asigura accesul larg al publicului la transmisiunile unor evenimente de importanță majoră pentru societate.

(20) Măsurile [Regatului Unit] sunt compatibile cu prevederile [Comunității Europene] în materie de concurență, astfel că definirea organismelor de difuzare agreeate pentru transmisia evenimentelor enumerate se bazează pe criteriile obiective care permit concurența efectivă și potențială pentru achiziționarea drepturilor de transmisie a acestor evenimente. De asemenea, numărul evenimentelor enumerate nu este disproporționat, astfel încât să distorsioneze concurența pe piețele din aval a televiziunilor cu acces gratuit și a celor cu plată.

(21) Proporționalitatea măsurilor [Regatului Unit] este coroborată și cu faptul că o serie de evenimente enumerate necesită doar o acoperire secundară adecvată.

[...]

(24) Din hotărârea Tribunalului [Infront WM/Comisia, citată anterior], rezultă că declarația conform căreia măsurile adoptate în temeiul articolului 3a alineatul (1) din [Directiva 89/552] sunt compatibile cu dreptul comunitar reprezintă o decizie care, prin urmare, trebuie adoptată de către Comisie. În consecință, se impune să se declare, prin prezenta decizie, că măsurile notificate de [Regatul Unit] sunt compatibile cu dreptul comunitar. Măsurile, astfel cum figurează acestea în anexa la prezenta decizie, trebuie publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, în conformitate cu articolul 3a alineatul (2) din [Directiva 89/552].

(25) Pentru a garanta corectitudinea juridică [a se citi «securitatea juridică»], este necesar ca prezenta decizie să se aplice de la data primei publicări în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a măsurilor notificate de [Regatul Unit].”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

8 FIFA a introdus o acțiune la Tribunal împotriva deciziei în litigiu, pentru motivul că, în aceasta, Comisia a aprobat desemnarea ansamblului etapei finale a Campionatului Mondial drept un eveniment de importanță majoră și, astfel, a acceptat ca toate meciurile acestui turneu să fie înscrise pe lista evenimentelor de importanță majoră elaborată de ministru. Potrivit FIFA, acesta din urmă nu

ar fi putut desemna drept un astfel de eveniment decât meciurile denumite „prime” sau „derbi”, și anume finala, semifinalele și meciurile echipei naționale a Regatului Unit (denumite în continuare „meciuri «derbi»”). Astfel, această listă nu ar fi trebuit să includă celelalte meciuri ale etapei finale a Campionatului Mondial (denumite în continuare „meciuri «nonderbi»”).

- 9 În susținerea cererii de anulare în parte a deciziei în litigiu, FIFA a invocat șase motive. Acestea erau întemeiate, în primul rând, pe lipsa motivării deciziei respective, în al doilea rând, pe încălcarea articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552, în al treilea rând, pe încălcarea dreptului său de proprietate, în al patrulea rând, pe încălcarea dispozițiilor tratatului referitoare la libera prestare a serviciilor, în al cincilea rând, pe încălcarea dispozițiilor tratatului referitoare la concurență și, în al șaselea rând, pe încălcarea dispozițiilor tratatului referitoare la libertatea de stabilire.
- 10 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a înlăturat fiecare dintre motivele invocate în susținerea acțiunii FIFA și a respins-o pe aceasta în ansamblul său.
- 11 De asemenea, Tribunalul a respins o cerere de măsuri de organizare a procedurii formulată de UEFA prin care se solicita ca Tribunalul să invite Comisia să prezinte mai multe documente.

Cu privire la recurs

Observații introductive

- 12 În primul rând, trebuie arătat că, prin articolul 3a alineatul (1) din Directiva 89/552, legiuitorul Uniunii a autorizat statele membre să desemneze anumite evenimente ca fiind de importanță majoră pentru societatea statului membru în cauză (în continuare „eveniment de importanță majoră”) și, astfel, a admis explicit, în cadrul marjei de apreciere care îi este conferită de tratat, obstacolele în calea liberei prestări a serviciilor, a libertății de stabilire, a liberei concurențe și a dreptului de proprietate care reprezintă o consecință ineluctabilă a desemnării respective. Astfel cum reiese din considerentul (18) al Directivei 97/36, legiuitorul a considerat că asemenea obstacole sunt justificate de obiectivul care urmărește să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a evenimentelor menționate.
- 13 Legitimitatea urmăririi unui astfel de obiectiv a fost de altfel deja recunoscută de Curte, care a arătat că comercializarea cu caracter exclusiv a evenimentelor de mare interes pentru public este susceptibilă să restrângă în mod considerabil accesul publicului la informația referitoare la aceste evenimente. Or, într-o societate democratică și pluralistă, dreptul la informare are o importanță specială, care este cu atât mai evidentă în cazul unor astfel de evenimente (a se vedea Hotărârea din 22 ianuarie 2013, Sky Österreich, C-283/11, punctele 51 și 52).
- 14 În al doilea rând, trebuie precizat că, potrivit articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552, stabilirea evenimentelor de importanță majoră este numai de competența statelor membre, care dispun, în această privință, de o marjă de apreciere importantă.
- 15 Astfel, în loc de a armoniza lista unor asemenea evenimente, Directiva 89/552 se întemeiază pe premisa potrivit căreia există în cadrul Uniunii diferențe considerabile de ordin social și cultural în ceea ce privește importanța acestora pentru publicul larg. În consecință, articolul 3a alineatul (1) din directiva amintită prevede că fiecare stat membru elaborează o listă de evenimente „pe care le consideră ca fiind de importanță majoră” pentru societatea sa. Considerentul (18) al Directivei 97/36 subliniază de asemenea această putere de apreciere a statelor membre, prevăzând că este „esențial” ca ele să poată lua măsuri prin care să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente de importanță majoră.

- 16 Importanța marjei de apreciere menționate reiese, în plus, din faptul că Directivele 89/552 și 97/36 nu limitează exercitarea acesteia într-un cadru precis. Astfel, singurele criterii pe care le stabilesc pentru ca statul membru în cauză să poată desemna un eveniment ca fiind de importanță majoră sunt prevăzute în considerentul (21) al Directivei 97/36, potrivit căruia trebuie să fie vorba despre un eveniment de excepție, de interes pentru publicul general din Uniune sau dintr-un anumit stat membru sau dintr-o parte componentă considerabilă a unui stat membru și care este organizat în prealabil de un organizator de evenimente care are calitatea juridică de a vinde drepturi referitoare la evenimentul respectiv.
- 17 Având în vedere relativa imprecizie a criteriilor amintite, este de competența fiecărui stat membru să le acorde un caracter concret și să aprecieze interesul evenimentelor în cauză pentru publicul larg, în funcție de particularitățile sociale și culturale ale societății sale.
- 18 În al treilea rând, trebuie arătat că, în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, Comisia dispune de competența de a controla legalitatea măsurilor naționale care desemnează evenimente de importanță majoră, care îi permite să respingă măsurile incompatibile cu dreptul Uniunii.
- 19 În cadrul analizei respective, Comisia este obligată în special să verifice dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- evenimentul în cauză a fost înscris pe lista prevăzută la articolul 3a alineatul (1) din Directiva 89/552 potrivit unei proceduri clare și transparente, în timp util;
  - un astfel de eveniment poate fi valabil considerat ca fiind de importanță majoră;
  - desemnarea evenimentului în cauză ca fiind de importanță majoră este compatibilă cu principiile generale ale dreptului Uniunii, precum principiile proporționalității și nediscriminării, cu drepturile fundamentale, cu principiile liberei prestări a serviciilor și libertății de stabilire, precum și cu normele privind libera concurență.
- 20 În aceste condiții, o asemenea competență de control este restrânsă, și aceasta în special în ceea ce privește analiza celei de a doua și a celei de a treia dintre condițiile enunțate la punctul anterior.
- 21 Pe de o parte, reiese astfel din importanța marjei de apreciere a statelor membre, menționată la punctul 14 din prezenta hotărâre, că competența de control a Comisiei trebuie să fie limitată la căutarea erorilor vădite de apreciere săvârșite de statele membre cu ocazia desemnării evenimentelor de importanță majoră. Pentru a verifica dacă s-a săvârșit o asemenea eroare de apreciere, Comisia trebuie, așadar, printre altele, să verifice dacă statul membru în cauză a examinat, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale speței, elemente care susțin concluziile ce se deduc din acestea (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec., p. I-5469, punctul 14, și Hotărârea din 22 decembrie 2010, Gowan Comércio Internacional e Serviços, C-77/09, Rep., p. I-13533, punctele 56 și 57).
- 22 Pe de altă parte, în ceea ce privește, mai precis, cea de a treia condiție menționată la punctul 19 din prezenta hotărâre, nu se poate ignora că desemnarea valabilă a unui eveniment ca fiind de importanță majoră implică obstacole ineluctabile în calea liberei prestări a serviciilor, a libertății de stabilire, a liberei concurențe și a dreptului de proprietate, care au fost avute în vedere de legiuitorul Uniunii și au fost considerate de acesta din urmă, astfel cum s-a arătat la punctul 12 din prezenta hotărâre, ca fiind justificate de obiectivul de interes general care urmărește să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a evenimentelor menționate.

- 23 Pentru a asigura efectul util al articolului 3a din Directiva 89/552, trebuie astfel să se constate că, în cazul în care un eveniment a fost valabil desemnat de statul membru în cauză ca fiind de importanță majoră, Comisia nu trebuie să examineze decât efectele desemnării respective asupra liberei circulații a serviciilor, asupra libertății de stabilire, asupra liberei concurențe și asupra dreptului de proprietate care depășesc efectele intrinsec legate de includerea evenimentului amintit pe lista prevăzută la alineatul (1) al articolului 3a menționat.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

- 24 Primul motiv cuprinde, în esență, șase aspecte. Prin intermediul primului aspect, FIFA arată că Tribunalul a adoptat un raționament incoerent în ceea ce privește natura reală, după părerea sa, a etapei finale a Campionatului Mondial.
- 25 Prin intermediul celui de al doilea aspect al aceluiași motiv, se susține că Tribunalul pare că a adoptat poziții incoerente și inconciliabile, pe de o parte, prin faptul că a afirmat existența caracterului unitar al Campionatului Mondial ca eveniment și, pe de altă parte, prin faptul că a apreciat că elemente specifice pot demonstra contrariul.
- 26 Cel de al treilea aspect al motivului menționat vizează punctul 113 din hotărârea atacată, potrivit căruia statul membru care notifică nu ar fi obligat să furnizeze motive specifice pentru a include pe lista evenimentelor de importanță majoră ansamblul etapei finale a Campionatului Mondial. Statuând astfel, Tribunalul ar împiedica printre altele Comisia să efectueze o verificare amănunțită și o analiză aprofundată a compatibilității dintre măsurile notificate și dreptul Uniunii.
- 27 În cadrul celui de al patrulea aspect al primului motiv, FIFA susține că, contrar celor ce rezultă din hotărârea atacată, revine Comisiei obligația de a justifica în fața Tribunalului concluzia sa potrivit căreia ansamblul meciurilor etapei finale a Campionatului Mondial constituie un eveniment unic de importanță majoră. Astfel, nu incumbă nici FIFA și nici altei părți interesate sarcina de a demonstra contrariul prin elemente specifice.
- 28 Prin intermediul celui de al cincilea aspect al primului motiv, FIFA arată că, prin faptul că a furnizat motive care nu figurează în decizia în litigiu, Tribunalul a depășit limitele controlului jurisdicțional pe care trebuie să îl exercite.
- 29 Potrivit celui de al șaselea aspect al motivului menționat, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare prin faptul că a apreciat că Comisia a motivat suficient înscrierea ansamblului etapei finale a Campionatului Mondial pe lista Regatului Unit a evenimentelor de importanță majoră.
- 30 Comisia, Regatul Belgiei și Regatul Unit contestă temeinicia primului motiv invocat de FIFA în susținerea recursului.

Aprecierea Curții

- 31 Ținând seama de importanța pentru raționamentul Tribunalului a constatărilor enunțate la punctul 113 din hotărârea atacată, trebuie analizat în primul rând cel de al treilea aspect al primului motiv de recurs.

– Cu privire la al treilea aspect al primului motiv

- 32 Trebuie arătat de la bun început că Tribunalul a reținut, la punctul 70 din hotărârea atacată, că Campionatul Mondial este o competiție care poate fi în mod rezonabil considerată mai degrabă un eveniment unic decât un set de evenimente individuale constituit din meciuri „derbi” și meciuri „nonderbi”. Pe de altă parte, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 6 din hotărârea atacată, Tribunalul a interpretat noțiunea „Campionatul Mondial”, la care se referă considerentul (18) al Directivei 97/36, în sensul că aceasta cuprinde numai etapa finală a competiției respective.
- 33 Cu toate acestea, nici considerentul menționat și nici alt element din Directiva 85/552 sau din Directiva 97/36 nu conțin vreun indiciu de natură să stabilească faptul că termenii „Campionatul Mondial” ar privi doar etapa finală a competiției amintite. Astfel, acești termeni trebuie în principiu să acopere și etapa inițială a campionatului menționat, și anume ansamblul meciurilor eliminatorii. Or, nu se contestă că meciurile eliminatorii anterioare etapei finale nu sunt susceptibile, în general, să suscite un interes în rândul publicului larg dintr-un stat membru comparabil cu cel manifestat cu ocazia desfășurării etapei finale. Astfel, numai anumite meciuri eliminatorii precise, în special cele care implică echipa națională a statului membru în cauză sau cele ale celorlalte echipe din grupa de calificare din care face parte echipa respectivă, pot suscita un asemenea interes.
- 34 Pe de altă parte, nu poate fi contestat în mod rezonabil că importanța meciurilor „derbi” este în general superioară celei care este atribuită meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial care le precedă, și anume meciurile de selecție din cadrul grupelor. Prin urmare, nu se poate susține *a priori* că importanța acordată acestei din urmă categorii de meciuri este echivalentă cu cea a primei categorii de meciuri și că, în consecință, toate meciurile de selecție din cadrul grupelor sunt considerate fără deosebire că fac parte dintr-un eveniment unic de importanță majoră, la fel ca meciurile „derbi”. Astfel, desemnarea fiecărui meci ca fiind un eveniment de importanță majoră poate fi diferită de la un stat membru la altul.
- 35 Din considerațiile care precedă rezultă că legiuitorul Uniunii nu a înțeles să prevadă că „Campionatul Mondial”, în sensul considerentului (18) al Directivei 97/36, este limitat doar la etapa finală și că reprezintă un eveniment unic și indivizibil. Dimpotrivă, Campionatul Mondial trebuie să fie considerat drept un eveniment care se poate împărți în principiu în diferite meciuri sau etape, dintre care nu toate sunt susceptibile în mod necesar să fie calificate drept evenimente de importanță majoră.
- 36 Cu toate acestea, trebuie precizat că o astfel de interpretare eronată din partea Tribunalului a considerentului (18) al Directivei 97/36, în special a noțiunii de Campionat Mondial, nu a avut relevanță în prezenta cauză.
- 37 În ceea ce privește, mai întâi, excluderea meciurilor eliminatorii din definiția Campionatului Mondial, este suficient să se amintească faptul că ministrul nu a inclus aceste meciuri pe lista evenimentelor de importanță majoră și că, prin urmare, decizia în litigiu nu se referă la astfel de meciuri.
- 38 În continuare, trebuie să se constate că Tribunalul a analizat, la punctele 120-129 din hotărârea atacată, pe baza elementelor furnizate de FIFA și în raport cu percepția concretă a publicului din Regatul Unit, dacă toate meciurile din etapa finală a Campionatului Mondial suscitau efectiv, în rândul publicului respectiv, un interes suficient pentru a putea face parte dintr-un eveniment de importanță majoră. Or, prin faptul că a concluzionat că această situație se confirmă, Tribunalul era îndreptățit să constate că ansamblul meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial putea fi considerat, în Regatul Unit, drept un eveniment unic de importanță majoră. În fapt, aprecierea sa era, așadar, conformă cu cele ce rezultă din cuprinsul punctului 35 din prezenta hotărâre.
- 39 În sfârșit, reiese din considerațiile enunțate la punctul 67 din prezenta hotărâre că interpretarea eronată a considerentului (18) al Directivei 97/36 nu a avut relevanță asupra concluziei Tribunalului potrivit căreia motivarea deciziei în litigiu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 253 CE.

- 40 În aceste condiții, continuând raționamentul expus la punctul 32 din prezenta hotărâre, Tribunalul a ajuns la constatarea, care figurează la punctul 113 din hotărârea atacată, potrivit căreia niciun stat membru nu este obligat să comunice Comisiei motivele specifice pentru care etapa finală a Campionatului Mondial este desemnată, în integralitatea sa, drept eveniment de importanță majoră unic în statul membru în cauză.
- 41 Or, dat fiind că etapa finală a Campionatului Mondial nu poate fi în mod valabil inclusă, în integralitatea sa, pe o listă de evenimente de importanță majoră independent de interesul pe care îl suscită meciurile în statul membru în cauză, acesta din urmă nu este exonerat de obligația de a comunica Comisiei motivele care permit să se considere că, în contextul specific al societății acestui stat, etapa finală a Campionatului Mondial constituie mai degrabă un eveniment unic care trebuie considerat în integralitatea sa ca fiind de importanță majoră pentru societatea menționată decât un set de evenimente individuale împărțite în meciuri cu diferite niveluri de interes.
- 42 Prin urmare, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, la punctul 113 din hotărârea atacată, prin faptul că a statuat că Comisia nu putea considera că înscrierea meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial este contrară dreptului Uniunii pentru motivul că statul membru în cauză nu i-a comunicat motivele specifice care justifică caracterul lor de evenimente de importanță majoră pentru societatea acestui stat.
- 43 În aceste condiții, este necesar să se examineze dacă, în raport cu eroarea respectivă, hotărârea atacată trebuie să fie anulată.
- 44 În această privință, reiese din jurisprudența Curții că o eroare de drept săvârșită de Tribunal nu justifică anularea hotărârii atacate în cazul în care dispozitivul acesteia apare ca fiind temeinic pentru alte motive de drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 47, precum și Hotărârea din 29 martie 2011, ThyssenKrupp Nirosta/Comisia, C-352/09 P, Rep., p. I-2359, punctul 136).
- 45 În prezenta cauză, trebuie arătat în primul rând că, pentru a permite Comisiei să își exercite competența de control, motivarea care a determinat un stat membru să desemneze un eveniment ca fiind de importanță majoră poate fi succintă, cu condiția să fie relevantă. Astfel, nu se poate cere, printre altele, ca statul membru să indice, în însăși notificarea măsurilor în cauză, date detaliate și statistice în ceea ce privește fiecare element sau fiecare parte din evenimentul care a făcut obiectul unei notificări la Comisie.
- 46 În această privință, este necesar să se precizeze că, în cazul în care Comisia are îndoieli, pe baza elementelor aflate la dispoziția sa, în ceea ce privește desemnarea unui eveniment ca fiind de importanță majoră, aceasta are obligația să solicite lămuriri statului membru care a efectuat desemnarea respectivă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 martie 2012, Comisia/Estonia, C-505/09 P, punctul 67).
- 47 În speță, reiese printre altele din comunicarea măsurilor luate de ministru, care au fost notificate Comisiei la 5 mai 2000 și care sunt anexate la decizia în litigiu, că acesta a desemnat ansamblul etapei finale a Campionatului Mondial drept eveniment de importanță majoră pentru motivele că acest ansamblu de meciuri, inclusiv, așadar, meciurile „nonderbi”, se bucură de o popularitate deosebită la nivel național și prezintă un interes specific și pentru alte persoane decât cele care urmăresc de obicei fotbalul, că audiența televizuală va fi fără îndoială importantă și că acest ansamblu de meciuri era în mod tradițional transmis în direct prin intermediul unor servicii gratuite.
- 48 Astfel de precizări, notificate de Regatul Unit în conformitate cu cerințele articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, permiteau Comisiei să își exercite competența de control și să solicite, în cazul în care ar fi considerat necesar sau oportun, lămuriri suplimentare statului membru respectiv sau prezentarea de alte elemente decât cele care figurau în notificarea acestuia din urmă.

- 49 În al doilea rând, nimic nu indică că Comisia nu a exercitat un astfel de control, care are un caracter restrâns, și că nu a examinat, în raport cu motivele menționate la punctul 47 din prezenta hotărâre, dacă ministrul nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a desemnat ansamblul meciurilor care fac parte din etapa finală a Campionatului Mondial drept eveniment de importanță majoră.
- 50 În această privință, reiese mai întâi din considerentul (6) al deciziei în litigiu că Comisia a verificat efectiv dacă ansamblul etapei finale a Campionatului Mondial, inclusiv, așadar, meciurile „nonderbi”, se bucura de o popularitate deosebită în Regatul Unit, respectiv dacă meciurile acestui turneu erau foarte populare în rândul publicului larg, iar nu doar în rândul telespectatorilor care urmăresc de obicei meciurile de fotbal la televizor. De asemenea, reiese din considerentul (18) al acestei decizii că Comisia a luat în considerare faptul că turneul respectiv, în integralitatea sa și deci inclusiv meciurile „nonderbi”, a fost dintotdeauna difuzat pe posturile de televiziune gratuite și a generat cote ridicate de audiență.
- 51 În continuare, reiese din dosar că, la Tribunal, părțile au anexat la memoriile lor mai multe documente statistice pe care s-a întemeiat Comisia pentru a verifica legalitatea măsurilor notificate de Regatul Unit, inclusiv cele care proveneau de la acest stat membru. Documentele respective au indicat printre altele cifrele de audiență pentru meciurile din etapele finale ale Campionatului Mondial din 1994 și din 1998, indicând cifre de audiență medii și menționând, cu titlu de exemplu, cifre de audiență ale mai multor meciuri „derbi” și „nonderbi”. Pe de altă parte, documentele menționate au ținut seama și de un sondaj potrivit căruia 76 % dintre locuitorii Regatului Unit considerau că difuzarea ansamblului etapei finale a Campionatului Mondial ar trebui efectuată pe un post gratuit.
- 52 Or, FIFA nu a contestat că astfel de documente au constituit temeiul deciziei în litigiu.
- 53 În sfârșit, FIFA nu poate susține în mod util că pretinsul caracter deficitar al controlului exercitat de Comisie ar rezulta din faptul că documentele statistice amintite privesc perioada anterioară anului 2000 și că Comisia nu a luat în considerare datele referitoare la perioada 2000-2007, deși ar fi trebuit să întemeieze decizia în litigiu pe elementele disponibile la data adoptării acesteia, și anume la 16 octombrie 2007.
- 54 În această privință, trebuie arătat că o asemenea obiecție nu a fost invocată în primă instanță. Astfel, în fața Tribunalului, FIFA s-a limitat să critice motivarea deciziei în litigiu, susținând că aceasta nu conținea o indicație privind natura și data informațiilor referitoare la «mediul audiovizual din [Regatul Unit]» pe care Comisia le-ar fi luat în considerare. Astfel, FIFA nu a criticat pretinsul caracter deficitar al controlului exercitat de Comisie, o asemenea obiecție privind fondul litigiului. Or, reiese dintr-o jurisprudență constantă că a permite unei părți să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu l-a invocat în fața Tribunalului ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost investit Tribunalul. În cadrul unui recurs, competența Curții se limitează, în principiu, la analiza aprecierii realizate de Tribunal în privința motivelor dezbătute în fața acestuia (a se vedea Hotărârea din 19 iulie 2012, Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia și Comisia/Alliance One International și alții, C-628/10 P și C-14/11 P, punctul 111 și jurisprudența citată). În consecință, obiecția sus-menționată trebuie înlăturată ca inadmisibilă.
- 55 În al treilea rând, FIFA a avut posibilitatea să dovedească la Tribunal că Comisia ar fi trebuit să concluzioneze că ministrul a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a desemnat ansamblul meciurilor care fac parte din etapa finală a Campionatului Mondial drept un eveniment de importanță majoră.
- 56 Or, în acest scop, FIFA a prezentat Tribunalului, printre altele, datele referitoare la cifrele de audiență ale etapelor finale ale Campionatului Mondial din perioada 1994-2006, susținând că elementele respective ar dovedi că meciurile „nonderbi” nu se bucurau, în Regatul Unit, de o popularitate deosebită din partea telespectatorilor care nu urmăresc în mod regulat domeniul fotbalului.

- 57 Tribunalul a analizat datele respective la punctele 122-129 din hotărârea atacată, însă nu a confirmat aprecierea propusă de FIFA.
- 58 Tribunalul a concluzionat, la punctele 130 și 134 din hotărârea atacată, că FIFA nu a dovedit că constatările care figurează în considerentele (6) și (18) ale deciziei în litigiu și care sunt evocate la punctul 50 din prezenta hotărâre sunt afectate de o eroare și nici că, în consecință, Comisia ar fi trebuit să concluzioneze că ministrul a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a desemnat ansamblul meciurilor care fac parte din etapa finală a Campionatului Mondial drept un eveniment de importanță majoră.
- 59 Rezultă din cele ce precedă că eroarea de drept săvârșită de Tribunal nu justifică anularea hotărârii atacate, întrucât dispozitivul acesteia apare ca fiind temeinic pentru alte motive de drept. În consecință, cel de al treilea aspect al primului motiv trebuie respins ca inoperant.

– Cu privire la celelalte aspecte ale primului motiv

- 60 În ceea ce privește primul și cel de al doilea aspect ale primului motiv, trebuie amintit că problema dacă motivarea unei hotărâri a Tribunalului este incoerentă reprezintă, desigur, o problemă de drept care poate fi invocată în cadrul unui recurs, întrucât motivarea unei hotărâri trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul Tribunalului (a se vedea în acest sens Ordonanța din 29 noiembrie 2011, Evropaïki Dynamiki/Comisia, C-235/11 P, punctele 29 și 30, precum și Hotărârea din 19 decembrie 2012, Comisia/Planet, C-314/11 P, punctele 63 și 64).
- 61 Această obligație privind coerența motivării nu constituie însă un obiectiv în sine, ci urmărește printre altele să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate (a se vedea în acest sens Ordonanța Evropaïki Dynamiki/Comisia, citată anterior, punctul 30, și Hotărârea Comisia/Planet, citată anterior, punctul 64).
- 62 În speță, trebuie arătat că se consideră că motivele criticate în cadrul primului și al celui de al doilea aspect sprijină, în hotărârea atacată, constatările menționate la punctele 70 și 113 din acea hotărâre. Or, Curtea, după ce a concluzionat la punctele 32-42 din prezenta hotărâre că aceste constatări erau eronate, a procedat la o substituie a motivelor de natură să întemeieze măsura luată.
- 63 Astfel, întrucât motivele menționate sunt elemente accesorii ale constatărilor considerate eronate de Curte și întrucât au făcut obiectul unei substituiri a motivelor de către aceasta din urmă, ele nu mai constituie temeiul măsurii luate, astfel încât nu mai este necesar să se analizeze pretinsa lor incoerență.
- 64 Pentru a răspunde la cel de al patrulea aspect al primului motiv, trebuie amintit că decizia în litigiu și măsurile naționale anexate la aceasta au indicat motivele pentru care ansamblul meciurilor etapei finale a Campionatului Mondial a fost desemnat drept eveniment de importanță majoră. Astfel, ținând seama de prezumția de legalitate inerentă actelor instituțiilor Uniunii (Hotărârea din 20 septembrie 2007, Comisia/Spania, C-177/06, Rep., p. I-7689, punctul 36) și având în vedere caracterul restrâns al controlului exercitat de Comisie și de Tribunal, FIFA trebuia să conteste aceste motive în fața Tribunalului și să facă dovada că Comisia ar fi trebuit să concluzioneze că autoritățile din Regatul Unit au săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că au inclus acest ansamblu de meciuri pe lista evenimentelor de importanță majoră. De altfel, FIFA a încercat să conteste, fără succes, motivele menționate (a se vedea punctele 55-58 din prezenta hotărâre).
- 65 În consecință, cel de al patrulea aspect al motivului respectiv nu poate fi primit.

- 66 În ceea ce privește cel de al cincilea aspect al aceluiași motiv, trebuie arătat că FIFA nu a expus motivele exacte pentru care consideră că Tribunalul a depășit limitele controlului jurisdicțional pe care trebuie să îl exercite. În plus, FIFA nu a indicat punctele exacte din hotărârea atacată în care figurează motivele criticate. Conform jurisprudenței constante a Curții, acest aspect trebuie respins ca inadmisibil (a se vedea Hotărârea din 2 aprilie 2009, France Télécom/Comisia, C-202/07 P, Rep., p. I-2369, punctul 55, și Ordonanța din 2 februarie 2012, Elf Aquitaine/Comisia, C-404/11 P, punctul 15).
- 67 În ceea ce privește cel de al șaselea aspect al primului motiv, reiese din considerațiile generale enunțate la punctele 107-111 din hotărârea pronunțată astăzi, UEFA/Comisia (C-201/11 P), că motivarea deciziei în litigiu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 253 CE. Astfel, având în vedere aceste considerații, este suficient că considerentele (6) și (18) ale deciziei respective indică succint motivele pentru care Comisia a apreciat că toate meciurile etapei finale a Campionatului Mondial puteau să fie înscrise în mod valabil pe lista evenimentelor de importanță majoră pentru societatea Regatului Unit, dat fiind că aceste motive permit FIFA să cunoască temeiurile măsurii luate, iar Tribunalului să își exercite controlul cu privire la temeinicia aprecierii respective.
- 68 Având în vedere cele ce precedă, primul motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

- 69 Cel de al doilea motiv de recurs cuprinde, în esență, două aspecte. Prin intermediul primului aspect, FIFA susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a validat constatarea Comisiei potrivit căreia înscrierea meciurilor „nonderbi” pe lista evenimentelor de importanță majoră a Regatului Unit a fost efectuată conform unei proceduri clare și transparente. În special, contrar celor reținute de Tribunal, faptul că anumiți funcționari sau anumite organe consultative, în cadrul atribuțiilor lor, au sugerat ministrului înscrierea pe această listă doar a meciurilor „derbi” ar obliga la explicarea motivelor pentru care acesta din urmă nu a săvârșit nicio eroare prin faptul că a adoptat o poziție diferită.
- 70 Potrivit celui de al doilea aspect al motivului menționat, Tribunalul nu ar fi putut statua că Comisia era îndreptățită să concluzioneze că această înscriere a fost realizată potrivit unei proceduri clare și transparente, din moment ce Regatul Unit a justificat, în notificarea sa către Comisie din 5 mai 2000, înscrierea meciurilor „nonderbi” pe lista evenimentelor de importanță majoră, elaborată la 25 iunie 1998, referindu-se și la cifre de audiență care nu au fost disponibile decât din 12 iulie 1998. Potrivit FIFA, Comisia putea, desigur, să țină seama de împrejurări posteroare datei de elaborare a listei menționate. Aceasta nu ar fi putut însă considera că Regatul Unit putea să se bazeze pe astfel de împrejurări pentru a justifica alegerea pe care a efectuat-o la 25 iunie 1998.
- 71 Comisia, Regatul Belgiei și Regatul Unit contestă temeinicia celui de al doilea motiv.

Aprecierea Curții

- 72 În ceea ce privește cel de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, trebuie arătat că obligația de claritate și de transparență, impusă prin articolul 3a alineatul (1) a treia teză din Directiva 89/552, transpune jurisprudența Curții care urmărește să se evite ca o conduită a autorităților naționale competente să lipsească prevederile dreptului Uniunii referitoare la o libertate fundamentală de efectul lor util. În raport cu această jurisprudență, desemnarea unui eveniment drept eveniment de importanță majoră trebuie să fie efectuată în temeiul unor criterii obiective și cunoscute în mod anticipat, care să

circumscrie exercitarea puterii de apreciere a autorităților respective în scopul ca aceasta să nu fie utilizată arbitrar (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 decembrie 2007, *United Pan-Europe Communications Belgium* și alții, C-250/06, Rep., p. I-11135, punctele 45 și 46).

- 73 Pentru aceleași motive, procedura națională trebuie să stabilească, în mod anticipat, autoritatea însărcinată cu desemnarea menționată și să fixeze condițiile în care persoanele interesate sau, dacă este cazul, anumite organe consultative îi pot prezenta observații înainte ca aceasta să adopte decizia. În această privință, ținând seama de impactul unei astfel de decizii asupra drepturilor de difuzare referitoare la un eveniment, trebuie printre altele ca stațiile de emisie în cauză și deținătorii drepturilor respective să dispună de posibilitatea de a prezenta observații autorității menționate.
- 74 În aceste condiții, cerința privind claritatea și transparența impune ca persoanele interesate și organele consultative respective să poată formula observații privind numai elementele esențiale în temeiul cărora autoritatea menționată adoptă decizia. În consecință, nimic nu se opune ca un stat membru să prezinte ulterior Comisiei elemente suplimentare care confirmă această decizie și care pot de asemenea să se raporteze la o perioadă ulterioară datei adoptării listei evenimentelor de importanță majoră.
- 75 Or, tocmai aceasta a fost procedura urmată în speță.
- 76 În aceste condiții, cel de al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.
- 77 În ceea ce privește primul aspect al motivului menționat, reiese din cuprinsul punctului 14 din prezenta hotărâre că autoritatea națională însărcinată cu desemnarea unui eveniment ca fiind de importanță majoră dispune de o marjă de apreciere importantă. Rezultă că aceasta nu este obligată să urmeze avizele unor organe consultative care au fost consultate de autoritatea respectivă înainte de adoptarea deciziei. În mod evident, aceasta nu este obligată să urmeze nici avizele anumitor funcționari din administrația națională.
- 78 În ceea ce privește motivele pentru care astfel de avize nu au fost respectate de autoritatea menționată, este adevărat că, analog cu ceea ce se impune autorilor unor acte ale Uniunii (a se vedea Hotărârea din 10 iulie 2008, *Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, Rep., p. I-4951, punctul 166), această autoritate trebuie să indice motivele pentru care un eveniment a fost desemnat ca fiind de importanță majoră, astfel încât, pe de o parte, să se dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate pentru a-și valorifica drepturile și, pe de altă parte, să se permită Comisiei și instanțelor competente să își exercite controlul.
- 79 Cu toate acestea, contrar celor susținute de FIFA, pentru îndeplinirea unui astfel de obiectiv nu este necesar ca autoritatea menționată să dezvăluie motivele specifice pentru care nu a urmat avizele formulate de anumite organe consultative sau de anumiți funcționari, în condițiile în care nu este obligată să urmeze astfel de avize. În această privință, este irelevant că acestea provin de la mai multe organe consultative sau de la mai mulți funcționari care împărtășesc aceeași abordare.
- 80 În aceste condiții, trebuie să se înlăture primul aspect al celui de al doilea motiv și, prin urmare, să se respingă acesta din urmă ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentele părților

- 81 Cel de al treilea motiv cuprinde, în esență, patru aspecte. Prin intermediul primului aspect, FIFA susține că Tribunalul a săvârșit o eroare întrucât nu a indicat dacă legalitatea deciziei în litigiu trebuia să fie apreciată în raport cu faptele și cu împrejurările existente la data de 16 octombrie 2007, care este

cea a adoptării acestei decizii, sau la data de 28 iulie 2000, și anume cea a adoptării primei decizii a Comisiei în materie, care a fost anulată prin Hotărârea Infront WM/Comisia, citată anterior, și care a fost înlocuită șapte ani mai târziu prin decizia în litigiu.

- 82 În plus, Tribunalul ar fi trebuit să considere că termenii „datele disponibile referitoare la mediul audiovizual din [Regatul Unit]”, menționați în considerentul (3) al deciziei în litigiu, nu îndeplineau cerința unei motivări adecvate și suficiente întrucât nu permiteau să se identifice nici natura și nici data informațiilor de care, potrivit propriilor susțineri, Comisia a ținut seama atunci când a adoptat decizia respectivă.
- 83 Potrivit celui de al doilea aspect al motivului menționat, Tribunalul s-ar fi întemeiat, la punctele 70 și 117 din hotărârea atacată, pe motive care nu apar niciunde în decizia în litigiu atunci când a statuat că ansamblul meciurilor etapei finale a Campionatului Mondial poate fi considerat un eveniment unic și că Comisia nu era obligată să furnizeze alte motive pentru a-și justifica decizia de a aproba înscrierea acestui turneu pe lista Regatul Unit a evenimentelor de importanță majoră.
- 84 Prin intermediul celui de al treilea aspect al aceluiași motiv, FIFA reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a refuzat să acorde o oarecare importanță practicii celorlalte state membre care nu au inclus meciurile „nonderbi” pe lista evenimentelor de importanță majoră.
- 85 Cel de al patrulea aspect al celui de al treilea motiv privește interpretarea și aplicarea criteriilor pe baza cărora a fost constatată importanța majoră a ansamblului meciurilor care fac parte din etapa finală a Campionatului Mondial. FIFA consideră, pe de o parte, că Tribunalul a aprobat în mod greșit constatarea Comisiei potrivit căreia, în Regatul Unit, acest ansamblu de meciuri îndeplinea criteriul referitor la „popularitatea deosebită” și a apreciat de asemenea în mod greșit că Comisia a motivat suficient și corect constatarea respectivă. În această privință, Tribunalul ar fi asimilat în special criteriul „popularității deosebite” a unui eveniment cu cel privind popularitatea sa. Or, „popularitatea” unui eveniment nu ar fi un criteriu pertinent și ar fi insuficientă pentru a se considera că acesta constituie un „eveniment extraordinar” în conformitate cu considerentul (21) al Directivei 97/36. În plus, Tribunalul ar fi aplicat greșit articolul 253 CE atunci când a apreciat că Comisia motivase suficient și corect constatarea referitoare la criteriul privind „popularitatea deosebită”.
- 86 Pe de altă parte, Tribunalul ar fi săvârșit erori prin faptul că a aprobat constatările Comisiei potrivit cărora ansamblul meciurilor etapei finale a Campionatului Mondial îndeplinea cerințele criteriului menționat în considerentul (18) al deciziei în litigiu, referitor la difuzarea tradițională a acestui ansamblu în trecut și la numărul mare de telespectatori atrași de meciurile „nonderbi”. În opinia FIFA, constatările Tribunalului sunt lipsite de temei și sunt contrazise de situația de fapt. În plus, Tribunalul ar fi apreciat în mod greșit că Comisia a motivat suficient și corect concluzia potrivit căreia cerințele menționate au fost respectate.
- 87 În această privință, Tribunalul ar fi prezentat în special cifrele de audiență ale unui eșantion nereprezentativ al acestor meciuri și ar fi trecut sub tăcere meciurile care au înregistrat cifre de audiență mai puțin importante. În plus, Tribunalul ar fi trebuit să constate că cifrele medii de audiență pentru meciurile „nonderbi” în Regatul Unit nu reprezentau cote de audiență ridicate și, *a fortiori*, nici „cote de audiență extrem de ridicate”. De asemenea, Tribunalul ar fi comis erori în ceea ce privește explicarea cifrelor de audiență scăzute ale anumitor meciuri „nonderbi”.
- 88 Potrivit Comisiei, cel de al treilea motiv este în parte inadmisibil și în parte inoperant. În plus, acest motiv ar fi în ansamblul său lipsit de temei, constatarea respectivă fiind împărțită și de Regatul Belgiei și de Regatul Unit.

Aprecierea Curții

- 89 În ceea ce privește primul aspect al celui de al treilea motiv, reiese din jurisprudența constantă a Curții că Tribunalul nu este obligat să facă o expunere care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu. În consecință, motivarea Tribunalului poate avea un caracter implicit, cu condiția de a permite persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care Tribunalul nu a admis argumentele lor, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul. În special, Tribunalul nu este obligat să răspundă la argumentele invocate de o parte care nu sunt suficient de clare și de precise, în măsura în care nu fac obiectul unei detalieri speciale și nu sunt însoțite de o argumentare specifică în susținerea lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, Rep., p. I-6513, punctele 91 și 96, precum și Hotărârea din 5 iulie 2011, Edwin/OAPI, C-263/09 P, Rep., p. I-5853, punctul 64).
- 90 În speță, FIFA nu a invocat în fața Tribunalului, în mod suficient de clar și de precis, un motiv autonom întemeiat pe nelegalitatea deciziei în litigiu pentru motivul că fie Comisia ar fi adoptat această decizie în raport cu situația de fapt existentă în anul 2000, deși ar fi trebuit să își întemeieze decizia pe cea existentă în anul 2007, fie Comisia ar fi adoptat decizia menționată în raport cu situația de fapt existentă în anul 2007, deși ar fi trebuit să se întemeieze pe cea existentă în anul 2000. După cum s-a constatat la punctul 54 din prezenta hotărâre, FIFA a menționat astfel acest aspect în cadrul unui motiv referitor la motivarea deciziei în litigiu, susținând că aceasta nu conținea o indicație privind natura și data informațiilor referitoare la mediul audiovizual din Regatul Unit pe care Comisia le-ar fi luat în considerare.
- 91 În aceste condiții, Tribunalul nu era în mod necesar ținut să precizeze, în hotărârea atacată, dacă legalitatea deciziei în litigiu trebuia să fie apreciată în raport cu situația de fapt existentă în anul 2000 sau în anul 2007.
- 92 În ceea ce privește, în continuare, motivul invocat în fața Tribunalului și întemeiat pe indicarea tipului și a datelor informațiilor luate în considerare în decizia în litigiu, reiese din considerațiile menționate la punctul 67 din prezenta hotărâre că Comisia nu era obligată să precizeze, în această decizie, tipul și datele unor astfel de informații.
- 93 În aceste condiții, nu mai este necesar să se analizeze, la fel cum s-a statuat la punctele 60-63 din prezenta hotărâre, dacă Tribunalul a răspuns în mod suficient la argumentul FIFA privind indicarea tipului și a datelor informațiilor menționate.
- 94 În consecință, primul aspect al celui de al treilea motiv nu poate fi admis.
- 95 În ceea ce privește cel de al doilea aspect al motivului menționat, trebuie amintit că, în cadrul controlului legalității prevăzut la articolul 263 TFUE, Tribunalul nu poate să substituie motivarea autorului actului atacat cu propria motivare și nu poate să acopere, prin propria motivare, o lacună în motivarea actului respectiv, astfel încât analiza Tribunalului nu s-ar lega de nicio apreciere care figurează în acesta din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 ianuarie 2013, Frucona Košice/Comisia, C-73/11 P, punctele 87-90 și jurisprudența citată).
- 96 Cu toate acestea, în speță, considerațiile menționate la punctul 70 din hotărârea atacată nu acoperă o lacună în motivarea deciziei în litigiu, ci urmăresc să stabilească nivelul impus al acestei motivări în raport cu cerințele reglementării Uniunii aplicabile în materie. În ceea ce privește considerațiile menționate la punctul 117 din hotărârea amintită, acestea se leagă de aprecierea care figurează în considerentul (6) al aceleiași decizii. În consecință, Tribunalul nu a substituit motivarea autorului actului atacat cu propria motivare, ci s-a limitat să efectueze un control al legalității acestuia în conformitate cu misiunea care îi revine.

- 97 Prin urmare, cel de al doilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.
- 98 În ceea ce privește cel de al treilea aspect al aceluiași motiv, trebuie arătat că, în fața Tribunalului, FIFA nu a invocat un motiv întemeiat pe faptul că, pentru a aprecia dacă meciurile „nonderbi” au o importanță majoră pentru societatea Regatului Unit, trebuia luată în considerare practica celorlalte state membre. În cererea sa de sesizare a instanței, FIFA s-a mulțumit astfel să menționeze această practică fără să susțină că decizia în litigiu era nelegală pentru motivul că ministrul și Comisia nu au acordat nicio importanță unei asemenea practici.
- 99 Conform jurisprudenței citate la punctul 54 din prezenta hotărâre, acest aspect al celui de al treilea motiv trebuie, așadar, respins ca inadmisibil.
- 100 În cadrul celui de al patrulea aspect al motivului menționat, FIFA a invocat mai întâi o serie de argumente prin care încearcă să demonstreze că parametrii aferenți meciurilor „nonderbi” nu îndeplineau criteriile prevăzute în considerentele (6) și (18) ale deciziei în litigiu și stabilite de ministru pentru desemnarea evenimentelor de importanță majoră.
- 101 Or, prin intermediul acestor argumente, FIFA urmărește în realitate să se obțină substituirea de către Curte a aprecierii Tribunalului cu privire la fapte prin propria apreciere, fără să dovedească o denaturare a faptelor și a elementelor de probă prezentate Tribunalului. Conform unei jurisprudențe constante, aceste argumente trebuie să fie respinse ca inadmisibile (a se vedea Hotărârea din 18 mai 2006, Archer Daniels Midland și Archer Daniels Midland Ingredients/Comisia, C-397/03 P, Rec., p. I-4429, punctul 85, precum și Hotărârea ThyssenKrupp Nirosta/Comisia, citată anterior, punctul 180).
- 102 În ceea ce privește, în continuare, argumentul întemeiat pe pretinsa asimilare a criteriului „popularității deosebite” a unui eveniment cu cel privind popularitatea sa, trebuie arătat că FIFA nu a invocat un astfel de motiv în fața Tribunalului. Conform jurisprudenței citate la punctul 54 din prezenta hotărâre, acest argument trebuie respins ca inadmisibil.
- 103 În sfârșit, în ceea ce privește obiecțiile referitoare la insuficiența motivării formale a deciziei în litigiu, acestea coincid în realitate cu cel de al șaselea aspect al primului motiv și, prin urmare, trebuie respinse pentru motivele arătate la punctul 67 din prezenta hotărâre.
- 104 Având în vedere cele de mai sus, cel de al treilea motiv de recurs trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv

Argumentele părților

- 105 Cel de al patrulea motiv cuprinde, în esență, opt aspecte. Prin intermediul primului aspect, FIFA susține că Tribunalul a săvârșit o eroare, la punctele 161 și 162 din hotărârea atacată, prin faptul că a considerat, în temeiul motivelor pe care le-a invocat el însuși, că decizia în litigiu a stabilit proporționalitatea restricțiilor privind libera prestare a serviciilor și dreptul de stabilire care rezultau din măsurile notificate. Or, potrivit FIFA, revenea Comisiei, iar nu Tribunalului, sarcina de a analiza asemenea restricții. Astfel, acesta din urmă nu ar fi putut statua că, întrucât etapa finală a Campionatului Mondial avea un „caracter unitar”, Comisia, care nu s-ar fi întemeiat pe un asemenea pretins caracter al turneului respectiv, ar fi scutită de obligația de a dovedi că restricțiile cauzate prin decizia în litigiu erau necesare, adecvate și proporționale.

- 106 Potrivit celui de al doilea aspect al aceluiași motiv, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare prin faptul că a concluzionat, la punctele 51, 52 și 158 din hotărârea atacată, că obiectivul de a asigura un acces larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente de importanță majoră și dreptul la informație justificau restricțiile pe care le implica decizia în litigiu. Astfel, un acces larg al publicului nu s-ar confunda cu un acces nelimitat al acestuia. Dreptul la informație nu ar implica, așadar, dreptul de a viziona pe posturile de televiziune gratuite toate meciurile etapei finale a Campionatului Mondial și nu ar justifica interdicția difuzării unuia dintre aceste meciuri în exclusivitate de o altă stație de emisie decât cele care exploatează posturi gratuite.
- 107 Prin intermediul celui de al treilea aspect al motivului menționat, FIFA consideră că Tribunalul ar fi trebuit să constate că Comisia avea obligația de a analiza problema dacă măsuri mai puțin restrictive decât cele aprobate prin decizia în litigiu permiteau să se asigure realizarea obiectivului urmărit prin articolul 3a din Directiva 89/552.
- 108 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al celui de al patrulea motiv, FIFA susține că Comisia nu putea să efectueze o verificare limitată a compatibilității dintre măsurile notificate și dreptul Uniunii. Tribunalul ar fi trebuit să statueze că aceasta era obligată să efectueze o verificare amănunțită și o analiză profundată.
- 109 Potrivit celui de al cincilea aspect al aceluiași motiv, Tribunalul ar fi constatat în mod greșit că Comisia a motivat suficient concluzia sa referitoare la proporționalitatea restricțiilor privind libera prestare a serviciilor.
- 110 Prin intermediul celui de al șaselea aspect al motivului menționat, FIFA susține că Tribunalul ar fi trebuit să considere că Comisia avea obligația de a analiza problema dacă măsuri care aduc o atingere mai redusă dreptului de proprietate decât cele aprobate prin decizia în litigiu permiteau să se asigure realizarea obiectivului urmărit prin articolul 3a din Directiva 89/552. Astfel, în cazul în care este vorba de două drepturi fundamentale, restricțiile privind exercitarea unuia dintre aceste drepturi ar trebui să fie supuse unei evaluări comparative a drepturilor în cauză, la care Comisia nu ar fi procedat în decizia sa și care nu ar fi fost avută în vedere nici de Tribunal în hotărârea atacată.
- 111 Prin intermediul celui de al șaptelea aspect al motivului menționat, FIFA arată că Tribunalul s-a întemeiat pe o motivare insuficientă atunci când a considerat că obstacolele în calea liberei prestări a serviciilor, a libertății de stabilire și a dreptului de proprietate erau justificate.
- 112 Prin intermediul celui de al optulea aspect al aceluiași motiv, FIFA reproșează Tribunalului că a săvârșit erori de drept cu ocazia analizei normelor dreptului Uniunii în materie de concurență.
- 113 Pe de o parte, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare, la punctul 173 din hotărârea atacată, prin faptul că a considerat că, întrucât efectele produse de măsurile notificate de Regatul Unit sunt o consecință ineluctabilă a restricțiilor privind libera prestare a serviciilor, care au fost considerate justificate de Tribunal, Comisia nu trebuia să efectueze o analiză mai aprofundată decât cea având ca obiect aceste consecințe și, prin urmare, nu a săvârșit o eroare prin faptul că a concluzionat că măsurile menționate erau compatibile cu dreptul concurenței al Uniunii, și aceasta chiar dacă nu a fost efectuată nicio stabilire a pieței relevante. Potrivit FIFA, Tribunalul a încălcat dreptul concurenței, întrucât aprecierea restricțiilor privind exercitarea libertății de a presta servicii și a celor privind normele dreptului concurenței se referă la două operațiuni diferite.
- 114 Pe de altă parte, FIFA reproșează Tribunalului că a constatat că măsurile notificate de Regatul Unit nu au acordat BBC și ITV drepturi speciale în sensul articolului 86 alineatul (1) CE. Această constatare ar fi întemeiată pe considerații pur formale și teoretice. Împrejurările de fapt și realitatea economică ar fi trebuit să fie luate în considerare de Tribunal, care ar fi trebuit să concluzioneze că, întrucât măsurile

menționate, astfel cum au fost aprobate prin decizia în litigiu, implicau că, în realitate, BBC și ITV ar beneficia de o situație privilegiată în raport cu concurenții lor, celor două întreprinderi le fuseseră acordate în mod necesar drepturi speciale.

115 Potrivit Comisiei, Regatului Belgiei și Regatului Unit, al patrulea motiv este lipsit de temei.

Aprecierea Curții

116 Primul aspect al celui de al patrulea motiv se bazează pe o interpretare eronată a punctelor 161 și 162 din hotărârea atacată. Astfel, Tribunalul nu a considerat că decizia în litigiu a stabilit proporționalitatea restricțiilor privind libera prestare a serviciilor și dreptul de stabilire care rezultau din măsurile notificate de Regatul Unit. Tribunalul a respins motivul invocat de FIFA ca fiind bazat pe o premisă eronată, întrucât era întemeiat pe faptul că, pentru a fi proporțională, lista evenimentelor de importanță majoră ar fi trebuit să se limiteze la înscrierea meciurilor „derbi”, deoarece acestea din urmă ar fi singurele care prezentau o importanță majoră pentru societatea Regatului Unit. Or, Tribunalul a statuat în mod întemeiat astfel cum a făcut-o, din moment ce a concluzionat, la punctele 116 și 134 din hotărârea atacată, că ansamblul meciurilor etapei finale a Campionatului Mondial putea să fie considerat ca având o importanță majoră pentru societatea din Regatul Unit.

117 În consecință, primul aspect al motivului menționat trebuie respins ca nefondat.

118 În ceea ce privește cel de al doilea aspect al motivului respectiv, trebuie arătat că, la punctele 51, 52 și 158 din hotărârea atacată, Tribunalul nu a concluzionat că obiectivul de a asigura un acces larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente de importanță majoră și dreptul la informație justificau restricțiile specifice pe care le implica decizia în litigiu. Tribunalul s-a pronunțat asupra acestei chestiuni într-un context general, constatând că, întrucât privesc evenimente de importanță majoră, măsurile avute în vedere la articolul 3a alineatul (1) din Directiva 89/552 pot fi justificate prin obiectivul menționat și prin dreptul la informație, cu condiția de a fi de natură să asigure realizarea acestora și de a nu depăși ceea ce este necesar pentru a le atinge. Or, în raport cu principiile evocate la punctele 12 și 13 din prezenta hotărâre, această constatare nu poate fi criticată.

119 În plus, reiese din considerațiile evocate la punctele 12, 22 și 23 din prezenta hotărâre că, contrar celor susținute de FIFA, Tribunalul nu era obligat să concilieze obiectivele menționate cu cerințele referitoare la libera prestare a serviciilor și la libertatea de stabilire.

120 În aceste condiții, cel de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv nu poate fi admis.

121 În ceea ce privește cel de al treilea aspect al aceluiași motiv, reiese din considerentul (19) al deciziei în litigiu că Comisia a analizat dacă măsurile notificate de Regatul Unit erau proporționale. Or, o astfel de analiză a proporționalității implică în mod necesar verificarea problemei dacă obiectivele de interes general puteau fi atinse prin măsuri mai puțin restrictive pentru libertățile de circulație menționate. În aceste condiții, FIFA nu poate susține că Comisia a omis complet să verifice existența unei posibilități de a recurge la astfel de măsuri. În această privință, este irelevant faptul că acest considerent se limitează să menționeze libera prestare a serviciilor, din moment ce verificarea proporționalității nu este substanțial diferită în ceea ce privește restricțiile referitoare la libertatea de stabilire cauzate de măsurile notificate, iar acestea din urmă nu vor afecta libertatea respectivă decât cu titlu excepțional.

122 În consecință, cel de al treilea aspect al motivului menționat trebuie respins ca nefondat.

- 123 În ceea ce privește cel de al patrulea aspect al aceluiași motiv, rezultă de la punctele 20 și 23 din prezenta hotărâre că revine Comisiei sarcina de a efectua un control restrâns atunci când aprobă măsurile naționale care desemnează evenimente de importanță majoră. În consecință, FIFA consideră în mod greșit că Tribunalul ar fi trebuit să statueze că Comisia era obligată să efectueze o verificare „amănunțită” și o „analiză aprofundată” a compatibilității dintre măsurile notificate și dreptul Uniunii.
- 124 Așadar, cel de al patrulea aspect al celui de al patrulea motiv nu poate fi admis.
- 125 În ceea ce privește cel de al cincilea aspect al motivului menționat, trebuie constatat că, ținând seama de considerațiile generale enunțate la punctele 107-111 din Hotărârea UEFA/Comisia, citată anterior, motivarea deciziei în litigiu este suficientă, astfel încât acest aspect trebuie respins ca nefondat.
- 126 În ceea ce privește cel de al șaselea aspect al celui de al patrulea motiv, reiese din considerațiile enunțate la punctele 12, 22 și 23 din prezenta hotărâre, pe de o parte, că atingerea adusă dreptului de proprietate al FIFA rezultă deja din articolul 3a din Directiva 85/552 și că această atingere poate fi, în principiu, justificată de obiectivul care vizează să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente de importanță majoră. Pe de altă parte, dat fiind că ansamblul meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial a fost desemnat în mod valabil de ministru drept eveniment de importanță majoră, Comisia nu era obligată să examineze decât efectele desemnării respective asupra dreptului de proprietate al FIFA care le depășeau pe cele intrinsec legate de înscrierea acestui eveniment pe lista evenimentelor desemnate de autoritățile menționate.
- 127 Or, în speță, FIFA nu a prezentat Tribunalului niciun element care i-ar fi permis să constate că efectele asupra dreptului său de proprietate ale desemnării ansamblului meciurilor etapei finale a Campionatului Mondial drept eveniment de importanță majoră pentru societatea Regatului Unit prezentau un astfel de caracter excesiv.
- 128 În aceste condiții, cel de al șaselea aspect al motivului menționat trebuie respins ca nefondat.
- 129 În ceea ce privește cel de al șaptelea aspect al aceluiași motiv, este suficient să se arate că, la punctele 140-146 și 156-163 din hotărârea atacată, Tribunalul a furnizat o motivare suficientă pentru a permite FIFA să cunoască motivele pentru care nu i-a admis argumentele, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul jurisdicțional.
- 130 În consecință, aspectul menționat nu poate fi admis.
- 131 În ceea ce privește primul argument din cadrul celui de al optulea aspect al celui de al patrulea motiv, reiese din considerațiile enunțate la punctele 22 și 23 din prezenta hotărâre că, în cazul în care un eveniment este desemnat în mod valabil drept eveniment de importanță majoră, Comisia nu este obligată să examineze decât efectele desemnării respective asupra liberei concurențe care depășesc efectele intrinsec legate de includerea evenimentului în cauză pe lista evenimentelor desemnate. Or, în speță, FIFA nu a prezentat Tribunalului niciun element care i-ar fi permis să constate că efectele asupra liberei concurențe ale desemnării ansamblului meciurilor etapei finale a Campionatului Mondial drept eveniment de importanță majoră prezentau un astfel de caracter excesiv.
- 132 În ceea ce privește cel de al doilea argument din cadrul celui de al optulea aspect al aceluiași motiv, nu se contestă că textul articolelor 98 și 101 din Legea audiovizualului din 1996, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul din 2000 privind audiovizualul, nu face nicio distincție între diferitele categorii de stații de emisie și, în special, nu conferă stațiilor de emisie care exploatează posturi gratuite o protecție care ar fi refuzată celor care exploatează posturi cu plată, toate aceste stații de emisie fiind libere printre altele să dobândească drepturi neexclusive de difuzare la televiziune a evenimentelor de importanță majoră și să le difuzeze în mod neexclusiv.

- 133 Desigur, nu poate fi exclus că, în practică, numai anumite stații de emisie care exploatează posturi gratuite, precum BBC și ITV, vor difuza în cele din urmă ansamblul meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial în Regatul Unit, în urma autorizării de către Office of Communications, întrucât stațiile de emisie care exploatează posturi cu plată nu sunt interesate decât de o difuzare care beneficiază de exclusivitate și, pentru acest motiv, nu vor depune oferte pentru dobândirea drepturilor respective.
- 134 Cu toate acestea, astfel cum Tribunalul a constatat în esență la punctul 180 din hotărârea atacată, un asemenea efect este rezultatul strategiei comerciale a stațiilor de emisie care exploatează posturi cu plată, care au optat pentru un model de întreprindere care pune accentul pe exclusivitate, astfel încât sunt mai puțin dispuse să accepte o difuzare neexclusivă a evenimentelor de importanță majoră decât stațiile de emisie care exploatează posturi gratuite. Astfel, efectul respectiv rezultă în principal din libera alegere comercială a acestei prime categorii de stații de emisie și, prin urmare, nu poate fi imputat legislației din Regatul Unit.
- 135 În aceste condiții, cel de al optulea aspect al celui de al patrulea motiv trebuie respins.
- 136 Având în vedere cele ce precedă, acest motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.
- 137 Întrucât niciunul dintre cele patru motive invocate de FIFA în susținerea recursului nu poate fi primit, se impune respingerea acestuia în integralitatea sa.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 138 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea FIFA la plata cheltuielilor de judecată, iar FIFA a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată privind prezenta procedură.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

- 1) Respinge recursul.**
- 2) Obligă Fédération internationale de football association (FIFA) la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături